

La tria per Andreu Loncà

ROMA

En alguns dels films dirigits per Woody Allen s'hi expressa sovint una *joia de viure* que nodreix els rius subterrànics que circulen sota els ponts de les ciutats europees on narra les seues peripècies. Vull dir que s'hi nota una mena d'ironia bonhomiosa que permet que en surtis amb un somriure als llavis i a les textures més fines de l'ànima.

Així, un noi rullat i una noia preciosa, joves i bells s'exciten quan veuen les ruïnes de l'antic imperi romà —aquells edificis que retornen a ser d'argila i pols— i, alhora, s'exciten en veure com neix el seu amor primerenc: nou i vell, alhora.

D'altra part, feia molts anys que no veia Woody sortir ell mateix a les seues pel·lícules. Recordo que, com a actor de les seues pròpies neures, solia ser irònicament:

còmic, amb un puntet d'exageració. Omplia l'escena, movia el riure.

Ara, amb els cabells blancs, Woody fa una miqueta de broma amb la seua por a la mort. Fa broma amb les funeràries, a més de fer conya amb la sogra italiana, els jovenets enamoradissos, i la pròpia posteritat. (L'autoironia sol ser senyal d'intel·ligència.)

Quan algú va escriure que "Des de Roma amb amor" era un pamflet turístic o bé no havia vist el film o bé havia actuat de mala fe. La pel·lícula destil·la bon humor en un sentit fort: bon humor vital i bon humor representat amb subtilesa.

Com ja és conegut, el bon humor fa circular la sang, permet una respiració més alegre i descongessiona els pulmons. Què més es pot demanar d'un film un diu-

CINEMA.

Títol: Des de Roma amb amor

Director: Woody Allen

menge a la tarda a Lleida en plena festa major? Hi trobareu una elegant sàtira a la fama sense cap base ni sentit, un elogi de les qualitats ocultes dels humans, una mirada humida i potser melancòlica a l'amor dels joves, un cert distanciament a la rigidesa dels costums rurals, un elogi irònic dels diners i de la música —la po-

pular i la culta. Tot mostrat sense grandiloquència, amb saviesa. Quan la banda de música de tirat popular entona la cançó "Volare" des dels esgraons de la Piazza d'España davant dels turistes atònits, segurament s'està glossant un lloc comú, i tanmateix, amb els jocs de paraules, amb els sobreentesos, amb els embòlics de tresillos, o de cambra d'hotel, s'està retornant a les bases clàssiques de la comèdia.

A la teràpia del riure. A l'esponjament del viure.